

*Za
šťastnou
hvězdou*

Elizabeth
HARAN

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Pavel Dufek, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu
TRÄUME UNTER ROTER SONNE
vydaného v roce 2016
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln,
podle anglického originálu FLIGHT OF THE JABIRU
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-700-8

Tuto knihu věnuji Michelle Horanové, která 10. února 2013 podlehla statečnému boji s rakovinou. Byla to srdečná, starostlivá a naprosto nesobecká žena, vroucně milovala svou dceru Michaelu, byla věrnou společnicí partnerovi Harrymu a velmi visela na rodičích a sourozencích. Mně byla výjimečnou přítelkyní.

Michelle, Bůh potřeboval dalšího anděla a vybral si tebe. Povolal tě k sobě dřív, než nám bylo milé, ale navždy budeš žít v našich srdcích a nikdy na tebe nezapomeneme. Stále budu v paměti chovat vzpomínku na naše mnohaleté přátelství a útěchu nacházím ve vědomí, že se spolu opět shledáme, až i mě jednou povolají mezi anděly. Pak mi ukážeš, jak mám zužitkovat křídla.

Kromě toho bych ráda poděkovala sestře Kate Mezerové za to, že mi pomáhala s rešeršemi. Poprvé po mnoha a mnoha letech jsme měly možnost samy dvě strávit čas spolu, což pro mě znamenalo moc.

1

Newmarket, hrabství Suffolk, Anglie, březen 1941

„Tady jsi!“ postěžovala si Lara, když otce konečně zastihla v jednom stájovém boxu. Uvědomila si, že její hlas zněl vyčítavě, jenomže dojít sem ji stálo neskonale mnoho odvahy. Vůně koňského těla a čerstvého sena, sedlového mýdla a naolejované kůže vyvolaly vzpomínky z dětství, které si jistě přála ponechat uložené v hloubi duše.

Stáj a koně, to byl otcův svět. Pro Laru neznamenal nic než skličující vzpomínky na ztrátu matky.

Přesto nyní prohledala skoro třicet boxů ve Fitzroyových stájích, kde její otec pracoval téměř deset let jako podkoní. Málem se už bála, že ho vůbec nenajde, a přesně vzato z něj viděla přes okraj boxu pouze vlasy; zbytek Waltera Penrose se ukrýval za velkým koněm. Ale jeho hnědé kudrnaté vlasy byly nezaměnitelné. Celý týden ho prosila, ať se konečně nechá ostříhat. Rostly rychle a těžko se krotily, ale otec se tomu jen smál a žertoval, že koním, o které se stará, je úplně jedno, jak vypadá. A jemu zrovna tak. Nikdy nebyl marnivý.

Nyní stál sehnutý za grošovaným pólovým poníkem a kontroloval, zda je třmen správně nasazený. Sotva zaslechl její hlas, podíval se přes kohoutek koně a udiveně zamžoural. „Laro! Co tady pohledáváš?“ Narovnal se. Stáj byla poslední místo, kde by se dcery nadál.

„Hledala jsem tě. Nebo lépe řečeno hledám Harrisona Hornsbyho a myslela jsem, že ho najdu u tebe.“ Vtom se kuň otřepal, Lara se polekala a o krok couvla.

„Klid, Echo, klid,“ konejšil Walter zvíře. Dobře věděl, jak se Lara koní bojí a proč. Před devatenácti lety, to jí byly teprve čtyři, jí zemřela matka a ona ihned pochopila, že to má co dělat s nehodou na koni. Od té doby se hrozně bála všeho, co mělo něco společného s koňmi, a přestože se Walterovi dosud nepodařilo s jejími pocity rozumově ztotožnit, choval naději, že strach jednou překoná. „Laro, neboj,“ uklidňoval dceru. „Echo ti nic neudělá.“

„Fuj!“ zvolala zděšeně a ohrnula nos. „Teď jsem ke všemu ještě šlápla do kobylince! Tyhle boty jsem si dnes vzala poprvé. Půl roku jsem na ně strádala přídělové lístky. Kde je sakra stájník? Měl by tu být větší pořádek.“

„A ty bys tady bejt neměla,“ zavrčel Walter. Chvatně uvázal Echa k zadní stěně boxu, otevřel dveře a vtáhl Laru dovnitř. Pevně doufal, že si jí věčně špatně naladěný zaměstnavatel dosud nevšiml. „Nepovolanejm je přece přístup ke stájím přísně zakázanej. To snad víš! Kromě mě se tady směj zdržovat jen majitelé koní, hráči póla, stájníci a pucáci.“

„Tati, já vím, že tady nemám co dělat,“ zašeptala Lara. Pro jistotu si nechala pro sebe, že ji na to již upozornil nanejvýš patnáctiletý podkoní.

„Pochopitelně nám ve stájích pomáhaj i ženský, ale ty se na to v tom elegantním vohozu nehodíš.“

„To doufám,“ utrousila a zatahala si za lem sáčka ušitého na míru. „Tenhle kostým je sice starý už tři roky, ale stál mě minimálně půlku měsíčního platu. A klobouk jsem nosila málokdy, takže ho považuji za zánovní. Ale ze všeho nejhorší je ten hnůj na mých nových botách.“

„Děvenko, nacházíš se v maštali. To je tady holt běžný. Sem se fajnový hadry nehoděj. Hlavně jestli chceš, aby zůstaly čisté.“

V duchu mu dala za pravdu, nicméně nedokázala překročit svůj stín. Pořád se snažila oblékat podle módy, a to i zrovna teď, v době války a skoro neustálého bombardování

Londýna a dalších velkých měst. Dnes na sobě měla vlněnou sukni sahající do půli lýtek a k ní padnoucí dvouřadý kostýmový kabátek v modré barvě, o něco tmavší než její oči. Černé kozačky ke kolenům ladily s hebkými rukavicemi. Pod vkusným sametovým zvonovým kloboukem v půlnoční modři se skrývaly blond kadeře, splývající přes límec z umělé kožešiny. Mrazivý vítr jí v tuto třeskutou, neutěšenou sobotu zbarvoval líce do zdravé růžové barvy. Velkýma modrýma očima, zlatě plavými vlasy, světlou pletí a zářivým úsměvem působila v tento chmurný den jako teplé sluneční paprsky.

Walter se na svého jedináčka nedokázal dál zlobit. Moc dobře chápal, proč se dospělým mužům podlamují kolena, když se Lara usmívá. I jeho si hravě omotala kolem prstu. Ani se neodvážil hádat, kolika chlapům zlomila srdce.

Ona sama zastávala názor, že ji muži neberou vážně, protože je drobná, blondatá a hezká – bez ohledu na to, že pokud jde o inteligenci, každého z nich by strčila do kapsy. Její moudrá hlava byla také důvodem, proč se stala učitelkou a toho času učila v Newmarketu pátou třídu. V jejich kruzích platilo, že žena od určitého věku má být vdaná a vychovávat děti. Třeba se toho jednou dočká i ona, avšak prozatím se chtěla prosadit společensky, a nikoli jen díky hezkému zevnějšku, nýbrž i jako inteligentní žena.

Walter si ji prohlížel láskyplně.

„Co Harrisonovi chceš?“ zeptal se tiše.

„Popřát mu hodně štěstí k zápasu v pólu.“

„Vždyť ty se o jezdeckej sport vůbec nezajímáš!“ vykulil oči.

„To je fakt. Vlastně mi jde spíš o Harrisona. Neměl v úmyslu se zápasu zúčastnit, ale jeho nadutý otec ho k němu donutil. Kdo kromě šlechticů si dnes, za války, může dovolit chovat koně? Harrison měl každopádně celý týden hrozný strach a morální podpora je to nejmenší, co pro něj mohu udělat.“

„Laro, ne tak nahlas!“ Walter znova ustaraně vykoukl z boxu. „Lord Hornsby se potuluje někde okolo.“ Ovšem v skrytu duše se do chlapcovy bázně dovedl vcítit. Při kohoutkové výšce sto padesáti tři centimetrů byl Echo, temperamentní a silný argentinský kříženec kreola, na malého Harrisona dost velký – až příliš velký, jak se Walter obával, neboť desetiletého kluka mohl popsat přinejlepším jako drobného a křehkého. Přitom Echo potřeboval pevnou ruku. Hochův otec lord Roy Hornsby bohužel tento názor nesdílel. Domníval se, že zkušeným a talentovaným koněm dělá synovi laskavost. Echo byl jedním ze čtyř nervózních poníků, které měl Harrison ten den jezdit. Na každou čakru, to znamená sedmiminutovou čtvrtinu zápasu, měl mít čerstvého. A byl by skoro zázrak, kdyby se mu podařilo celou dobu udržet v sedle a přečkat to ve zdraví. Jenže Walter si netroufl toto mínění vyslovit v lordově přítomnosti.

„Laro, nemám chuť kvůli tobě přijít o místo. Jsem přešťastnej, že mám práci, co mě baví. Spousta lidí byla kvůli válce odvedena na nucený práce!“

„Tati, lord Hornsby je sice tvým zaměstnavatelem, ale Harrison je zase mým žákem. Když má strach nebo je znepokojený, projevuje se to na jeho výsledcích ve škole, protože si ze všeho hned dělá těžkou hlavu. Včera strávil víc času na toaletě než v učebně. Ten chudáček má nervy nadranc.“

Walter obdivoval, jakou si Lara dělá o žáky starost, která přesahovala školní docházku. To, co mu právě vyličila, pro něj nebylo nic nového. I tohle ráno, před přípravou na zápas, se Harrison dvakrát dovolil, zda smí na záchod. A pravděpodobně se na něm zdržoval i nyní.

„Harrison pólo nenávidí,“ pokračovala Lara. „Sám to dobře víš. Není zkrátka sportovní typ. Jenomže jeho otec si to nechce přiznat! Já to nechápu. Možná bych si s ním měla promluvit...“

„To ať tě ani nenapadne! Nepleť se do toho. Jenom bys lorda rozzlobila.“

„Přece mu nemůže být jedno, co synovi způsobuje!“

„Vždyť víš, že to bejval jeden z nejlepších pólistů v Anglii.“ Ne že by se Walter svého zaměstnavatele zastával, ale aspoň se ho snažil pochopit. „Prostě si přeje, aby ho Harrison horlivě následoval. Není přirozený, když otec touží po tom, aby šel syn v jeho stopách?“

„Harrison přece nenese vinu za to, že mu tátu zranili ve válce, a proto už nemůže hrát pólo,“ namítla Lara. „Harrison má také svá práva. Nezajímá se o sport, ale sbírá poštovní známky a rád pozoruje ptáky. Kromě toho hodně čte. Nejraději detektivky. Kdyby si na něj otec udělal čas, rychle by se přesvědčil, jakého má báječného syna.“

Walter se dokázal do dceřiných výčitek vžít. Mokrát byl svědkem šéfova složitého vztahu se synem a pokaždé se musel přemáhat, aby držel jazyk za zuby a chlapce spontánně nehájil. Před několika týdny se odvážil utrousit opatrnou poznámku a div za to nebyl propuštěn. Zachránil ho jen přímo legendární cit pro koně a fakt, že většina dobrých podkoních byla odvedena na vojnu. Walter byl tohoto osudu ušetřen, protože v mládí po nemoci přišel o ledvinu.

Místo si teď sice udržel, přesto si nemístnou připomínkou vykoledoval nepříjemnost. Od onoho dne lord Hornsby jeho práci soustavně kritizoval a kvůli kdejaké maličkosti mu dělal dusno. Walter si víc než dřív dával pozor, poněvadž si výpověď nemohl dovolit. Nejen proto, že potřeboval peníze – čím déle se válka vlekla, tím víc klesal počet chovatelů koní, a tudíž i pracovních míst, která pro něj přicházela v úvahu.

Echo netrpělivě hrabal kopyty. Lara se tiskla ke zdi boxu.

„To, jak se lord k ubohému Harrisonovi chová, podle mého názoru hraničí s fyzickým násilím,“ zasyčela.

„Laro, prosím, ne tak nahlas,“ špitl Walter. Na chodbě zahlédl lorda s Harrisonem, ale naštěstí k němu stáli otočení zády. „Musíš odsud vypadnout. Běž, a jestli chceš sledovat zápas, posad' se na tribunu.“ Potichu otevřel dveře stání

a ukázal jí k postrannímu východu, kde nemohla na lorda narazit. „A už sem, prosím tě, nechod'. Uvidíme se později doma.“

„Ještě jsem chtěla Harrisonovi popřát hodně štěstí,“ rozdurdila se, když ji otec nesmlouvavě strkal ze dveří ven.

„Vyřídím mu, žeš tady byla,“ slíbil jí a rázně za ní zavřel dveře boxu.

Zápas v pólu, to byla neradostná podívaná – obzvlášť pro toho, kdo neznal jeho pravidla. Lara halasným jásotem povzbudila malého Harrisona, nicméně ke své lítosti záhy zjistila, že s ostatními neudrží krok. Sotva se dostal k míčku, hned ho ztratil. Navíc se mu nedařilo udržet napjatého Echa na uzdě, a tak na sebe první posměšné poznámky diváků nenechaly dlouho čekat. O přestávce by Lara nejraději zašla za svým žákem a utěšovala ho.

Ve druhé čtvrtině se situace ještě zhoršila. Kluk teď seděl na jiném koni a ten se očividně ovládal obtížněji. Byl svalnatý a trénovaný a potřeboval vedení zkušeným jezdcem, a tím Harrison bohužel nebyl. Tomu nic nevycházelo a svému týmu nebyl oporou. Naopak. Lara pozorovala lorda Hornsbyho. Stál se zasmušilým výrazem obličeje a zkříženými rukama u postranní čáry a svým vzezřením a chováním nenechával nikoho na pochybách, jakou má moc. Byl středně vysoký a kostnatý, ramena měl sice úzká, ale rovná a chodil, jako by spolkl pravítko. Působil troufale a nepřístupně a vystupováním by dělal čest každému oficirovi. Měl jediný hendikep: jednu nohu kratší. Stalo se mu to při útoku hned v prvních dnech války. Nepřátelská kulka mu roztrátila stehenní kost. Následkem toho kulhal a sám to vnímal víc než okolí. To samozřejmě ovlivnilo jeho sebevědomí a domnělou vadu se pak snažil kompenzovat chladným, dominantním vystupováním. Silné bolesti mu nejen bránily provozovat oblíbený jezdecký sport, ale pozvolna také

měnily jeho osobnost – a to nikoli k lepšímu, jak jeho okolí poznávalo. S jinými rodiči neprohodil ani slovo, zato byl připraven notně povzbuzovat syna. Pro Harrisona muselo být strašné, že ho otec takto bedlivě sleduje. Lara zklamaně hleděla na hrací plochu. Najednou si to k Harrisonovi přihasil tělesně daleko vyspělejší protihráč a uštědřil mu ránu ramenem. Chlapec vyletěl ze sedla a dopadl na zem. Lara vyskočila, ale v tlačenici na hřišti nad ním viděla jenom koňské nohy a kopyta. Stejně jako všichni ostatní okolo zatajila dech. Harrison se skulil stranou, svíjel se a pak zůstal nehybně ležet.

„Žije?“ zeptala se jedna žena nahlas.

„Možná ho koně udupali k smrti,“ odpověděl muž vedle ní. „Odsud to není poznat.“

Lara to už neunesla. Tlačila se davem, seběhla z tribuny a hnala se k okraji blátivého hřiště. Harrison ležel na nosítkách. Ulevilo se jí, až když se pohnul. Ale srdce jí ještě bušilo jako splašené.

Pohled se jí zatoulal k lordu Hornsbymu. Ten stál jako dosud ztuhle u postranní čáry a nedával najevo žádné pohnutky. Přestože jeho syn sténal a s tváří zkřivenou bolestí se chytil za nohu, ani ho nenapadlo se na něj jít podívat. Lara vycítila, jak v něm roste hněv. Nejradši by ho okřikla, aby byl vůbec rád, že je syn ještě naživu. Měla nutkání běžet za Harrisonem a konejšit ho, jenže si uvědomovala, že by to nebylo po chuti otci ani lordu Hornsbymu.

A tak jen přihlížela, jak Harrisona odnášejí k otci. Až teď ji trklo, že nikde nevidí Nicole, Harrisonovu matku. Lord jí zřejmě jako mnohokrát zakázal na zápas přijít, aby předešel rozmazlování jejich syna.

Lord se nad něj sklonil, popadl ho za ruku a trhnutím jej postavil na nohy. Po krátkém a patrně ostrém rozhovoru se zdravotníky vlekl klopýtajícího syna ke stáji.

Lara se za nimi ohlížela s otevřenými ústy. To snad není pravda! Rozhodla se, že musí okamžitě zjistit, jak na tom

chlapec je, i kdyby se to jeho otci nelíbilo. Koneckonců byla jeho učitelkou, což její starost ospravedlňovalo. A co její otec? Ten by to měl pochopit.

Lordův hromový hlas bylo slyšet už z dálky.

„Harrisone, dneska jsi zpackal všechno, co se pokazit dalo!“ křičel nepřičetně. „Copak v té své duté makovici nedokážeš udržet nic z toho, co jsem tě naučil?“

Lara šla za hlasem středovou stájovou chodbou mezi prázdnými boxy.

„Máš vůbec potuchy, kolikrát jsem z pólového koně spadl já? Nesčíslněkrát! Když sportovec upadne, vstane a maká dál. A to bez otálení! Za žádných okolností nezůstane ležet na zemi a nebulí jako holka.“

Lara zaslechla, jak Harrison štká, což ještě umocnilo její potřebu ho utěšovat a zároveň zlost na jeho otce. Přidala do kroku a konečně je objevila u hromady slisovaných balíků sena. Na jednom seděl zaražený a vzlykající Harrison a mlčky snášel přívál tátových slov. Lord stál k Laře zády. Chlapec měl jednu nohavici roztrženou, koleno mu silně krvácelo a očividně ho bolelo. Pohled na něj jí mohl srdce utrhnout. Bolest po pádu z výšky koňského hřbetu, k tomu ještě leknutí, a teď navíc otcovo kázání – Harrison nyní potřeboval, aby ho maminka vzala do konejšivé náruče a ránu mu ovázala.

„Přestaň konečně fňukat,“ láteřil Hornsby. „Už nejsi mimino, tak se tak nechovej.“

Lara nevěřila vlastním uším. Proč syna takhle uráží? Kluk se snažil vzpamatovat, ale zjevně se mu to nedařilo. Při každém nadechnutí se mu roztrásla útlá ramena. Mimoto se držel za bok, nepochybně ho měl také naražený. Možná měl naštípnutá, nebo dokonce zlomená žebra. Rozhodně musel k lékaři. Jak to, že ho otec nenechá prohlédnout? Lara se ovládala jen silou vůle, jinak by k hochovi přiskočila a vzala ho do náruče. Zato jazyk za zuby bohužel neudržela.

„Okamžitě syna přestaňte týrat!“ vykřikla. Rozrazilla dveře a celá rozechvělá hněvem vpadla do boxu. „Harrison není dospělý! Je to dítě, které má před sebou ještě hodně času, než dospěje. Kromě toho nemá rád ani koně, ani pólo. Snad byste to věděl sám, kdybyste nebyl posedlý touhou ukojit vlastní sportovní citižádost jeho prostřednictvím.“

Harrison se na ni podíval. Tvář měl uslzenou a byl z toho celý popletený. Lara si uměla dobře představit, že se diví, jak se učitelka odvažuje otci postavit. A ještě k tomu na jeho obranu. I lord vypadal užasle. Takhle s ním určitě ještě nikdo nejednal. Jenže údiv se bleskurychle proměnil v rozhořčení.

„Slečno Penroseová, do toho, jak mluvím se svým synem, vám absolutně nic není,“ obořil se na ni.

„Je zraněný, kdoví jestli nemá zlomených pár žeber, a vás nenapadne nic lepšího, než mu poručit, aby se vyhoupl zpátky do sedla a choval se jako muž? Pane na nebi, vždyť mu je teprve deset!“

„Za nic na světě ho nenechám rozmazlovat ženskou. Pokud chce Harrison v tomto světě přežívat, musí být tvrdý, a takovéto zápolení skýtá vynikající příležitosti k zocelování.“

Tak to byl tedy jeho cíl. Lara volila slova rozvážně v naději, že ho dokáže přesvědčit. „Lorde Hornsby, je mi upřímně líto, že už nemůžete jezdit, ale tím, že Harrisona nutíte do póla, se lépe cítit nebudete.“

Nic nevhodnějšího říct nemohla. Hornsby v tváři zbrunátněl. Pevně sevřel rty, což mu dodalo hrozivý výraz, a upřel na ni pohled, kterým jako by ji provrtával.

„Jak se odvažujete?“ zahřměl a přistoupil k ní o krok blíž. Cítila, jak ji opouští kuráž. Lord byl pověstný záchvaty zuřivosti, ale zažít ho z první ruky ji zastrašilo.

„Jste stejná jako váš otec!“ zařval dopáleně. „Jednoznačně překračujete meze. Ale beze mě! Podřízení se mnou nemají co mluvit jako s rovnoprávným člověkem. Nepřisluší vám kritizovat, jak nakládám se svým synem.“ Jeho vztek ještě narůstal, pokud to vůbec bylo možné. Přikročil těsně k Laře.

Ačkoli byla rozezlená, vzápětí litovala, že mu hodila rukavici. Tenhle člověk naháněl strach a ona dobře věděla, jak se chudák Harrison cítí. Ale když už si s tím začala, musela s ním svést bitvu.

„Jako učitelka vašeho syna mám povinnost se starat o jeho blaho,“ odvětila co nejkldněji. „A Harrison je nesmírně citlivý.“

„Jste dcera mého šalmajstra,“ hartusil Hornsby. „Má štěstí, že ho vůbec ještě zaměstnávám, přestože rád strká nos do cizích záležitostí. Vy stojíte stejně jako on společensky hluboko pode mnou – na to nezapomínejte!“

Lara se zhluboka nadechla. „I když nás pokládáte za méněcenné,“ namítla klidným hlasem, „nedává vám to právo zacházet s Harrisonem tak zle. Pořád je z vaší krve.“

„To mi nemusíte připomínat,“ vypěnil lord. „Je to Hornsby, a proto je odpovědný sám za sebe. A co se týká vás, postarám se, abyste přišla o práci. Takovou drzost si nenechám líbit.“

Zírala na něj nevěřicně. „Vy mě chcete nechat vyhodit?“

„Jakpak by ne,“ přisvědčil se samolibým úsměvem. Nepochybovala, že má tu moc.

„Za to, že jsem hájila vašeho syna a dělala si o něj starost?“ Tak daleko by přece nezašel.

„Za to, že jste se míchala do mých výchovných metod.“

To už se v Laře vařila krev. Beztak se ji rozhodl připravit o práci, a když už neměla co ztratit, řekla mu od plic, co si myslí. „Jste tyran,“ vyjela na něj. „Zneužíváte moci vyplývající z vašeho postavení. Jen proto, že jste býval důstojníkem, si myslíte, že smíte každého komandovat. Přitom ve skutečnosti jste jen přehnaně sebevědomý ubožák. Ještěže se vám Harrison ani v nejmenším nepodobá.“

Hornsby přimhouřil oči do úzkých štěrbin a pomalu zaťal ruce v pěst. Vypadal, jako by měl každou chvilku vybuchnout, a Laře najednou došlo, že kromě nich není ve stáji nikdo jiný. Na jedné straně svých slov nelitovala, protože si

je zasloužil, na druhé se jí náhle zmocnil strach. Kdo mohl vědět, čeho je ten člověk schopný? Pro jistotu o kousek couvla směrem ke dveřím stání.

Zdálo se, že ji lord napadne výhružně vztyčenou pěstí. Ale již prvním krokem stoupl na hrábě zaházené senem a násada ho prudce zasáhla doprostřed obličeje. Ztratil rovnováhu, klopýtl a při pádu se uhodil hlavou o džber. Lara zkoprněle sledovala, jak povážlivě leží na stájové podlaze. Z úst mu stékaly kapky krve. Harrison nechápavě civěl střídavě na jednoho a na druhého.

Lara se vzchopila a chvatně se nad muže sehnula. Že by byl mrtvý? „Lorde Hornsby!“ oslovila jej panicky a stiskla mu zápěstí. Ucítla pulz a úlevou si oddechla. Opatrně ho otočila na bok a otevřela mu ústa. Do sena z nich vypadl zakrvácený řezák. Na zátylku našťestí krev nespátřila, zato velkou bouli.

„Je táta mrtvý?“ zakňoural Harrison.

„Ne,“ uklidnila ho Lara a narovнала se. „Jenom je v bezvědomí a potřebuje lékaře – stejně jako ty. Dojdu pro pomoc.“

„Nenechávejte nás samotné,“ prosil ji vyděšeně. V tváři byl strašně bílý.

„Harrisone, jsi statečný kluk. Přivedu pomoc a ty zatím dávej na tatínka pozor.“

„A co mám dělat, jestli se probere?“

„Vůbec nic. Asi se nebude moc hýbat. Já se hned vrátím.“

Lordova zranění si vynutila ošetření v nemocnici, kde pak ještě strávil pár hodin na pozorování. Lara ho ze svého místa na chodbě tu a tam zahlédla, když za ním docházely sestry. Obličej měl viditelně pohmožděný a rty opuchlé. Zapudila myšlenku na to, jak příšerně musel zuřit, když zjistil, že přišel o zub. I přes zavřené dveře do pokoje slyšela, jak příkře sestrám rozkazuje, a neuniklo jí, že od jeho lůžka pokaždé odcházejí vynervované a zardělé.

„Smím krátce k lordu Hornsbymu?“ dovolila se jedné z nich.

„Nikoho nechce vidět. Ani svou ženu,“ odpověděla stroze. Její pohled zřetelně prozrazoval, že má Laru za blázna, když se hodlá dobrovolně zdržovat v místnosti s ním.

„Ale já pro něj něco mám.“ Lara jí opatrně podávala složený kapesník.

Sestra si ho prohlížela rozpačitě. „Myslím, že nic nepotřebuje.“

Lara kapesník pečlivě rozprostírala.

Sestra se usmála a zub od ní převzala. „Postarám se, aby ho dostal.“

„Mnohokrát děkuji!“

Doma na ni čekal otec. Neklidně přecházel po světnici sem a tam. V konírně mu pouze sdělili, že lord Hornsby byl převezen do nemocnice. Zprvu tuto informaci považoval za mylnou, neboť se domníval, že se v sanitce nachází Harrison, protože se zranil při zápase v pólu. Potom však kdosi přišel se zprávou, že jejich zaměstnavatel upadl, zůstal ležet v bezvědomí a Lara zavolala záchranku. Bližší okolnosti nikdo neznal.

„Kde ses celou dobu toulala?“ vybafl na ni znepokojeně, sotva vešla.

„V nemocnici.“

„Proč?“

„Protože jsem se chtěla ujistit, že lord Hornsby není zraněn vážně.“

Walterovi se v obličejí zračil údiv. „Jak to?“

„No, byla jsem při tom, když...“ hledala správná slova.

Otec vzdychl. „Neříkej mi, žes měla něco společného s jeho převozem do špitálu.“

„Nebyla to moje vina...“

„Co to má znamenat? Stájím ses přece měla vyhejbat!“

Než stačila odpovědět, někdo zaklepal na dveře. Walter otevřel a před prahem stáli dva policisté.

„Jsem nadrotmistr Andrews,“ představil se starší z nich. „A tohle je můj kolega konstábl Formby. Bydlí zde slečna Lara Penroseová?“

„To souhlasí,“ potvrdil Walter.

„A vy jste kdo?“

„Lařin otec. Walter Penrose.“

„Pane, je slečna Penroseová doma?“

„Ano, je.“

„Rádi bychom s ní hovořili.“

„Samozřejmě. Oč kráčí?“

Lara předstoupila. „Já jsem Lara Penroseová,“ pozdravila strážníky. „Co si přejete?“ Předpokládala, že se jí budou vyptávat, co se přihodilo ve stáji.

Avšak nadrotmistr ji ihned uchopil za ruku. „Slečno Penroseová, tímto jste předběžně zadržena.“

Walter slyšitelně zalapal po dechu. „Vy ji zatýkáte? Ale kvůli čemu?“

„Za napadení lorda Hornsbyho.“

„Já jsem ho nenapadla,“ bránila se. „Klidně se ho na to zeptejte.“

„Lord Hornsby vypověděl, že jste se na něm dopustila násilí.“

Laře se podlomila kolena. „To musí být nedorozumění. To by lord Hornsby netvrdil. Není to totiž pravda.“

„Pane, měl byste dceři sehnat dobrého advokáta,“ nadhodil Andrews a obrátil se k odchodu.

„Kam ji odvádíte?“

„Na policejní stanici ve Vicarage Road. Tam proti ní bude úředně vznesena žaloba.“

„Tati, to je nedorozumění,“ zvolala Lara přes rameno.

2

Lara pocítovala situaci před domovními dveřmi jako dramatickou, ale to bylo slabé slovo. Vyklubala se z ní děsivá záležitost.

„To je přece absurdní!“ vykřikla téměř hystericky, když ji policisté vedli na strážnici jako zločinku. Přestala se ovládat. Jenom hrdost jí nedovolovala před těmi dvěma příslušníky padnout na kolena a prosit, ať ji pustí.

Od okamžiku zatčení se jim snažila obvinění vymluvit, jenže s postupem času v ní rostl pocit křivdy a marnosti. Policisté ji vůbec nebrali vážně a neměli chuť si poslechnout její verzi události, natožpak aby dali najevo porozumění. „Přece nemůžete uvěřit, že jsem lorda Hornsbyho napadla! Vždyť je to důstojník ostřílený v boji, kdežto já drobná žena, vysoká ani ne metr šedesát. To přece nedává smysl!“

„Prý jste ho zaskočila. Na váš útok nebyl připraven.“

„Ale to není pravda!“

„O tom, že byl lord Hornsby napaden, není nejmenší pochybnosti. A za pachatelku označil vás,“ vyhrkl nadrotmistr Andrews nedůtklivě.

Věřil tedy Hornsbymu. Nejspíš se mu zdálo nemyslitelné, že by lord tvrdil něco, co neodpovídá skutečnosti. Kromě toho by bylo trapné, kdyby se bývalý voják nechal knokautovat křehkou ženou.

„Už jsem vám opakovaně vysvětlila, že nedopatřením šlápl na hrábě a násada ho zasáhla do obličeje.“ Zvýšeným hlasem Lara vyjadřovala nevinu a zlost.

„To tvrdíte vy!“

„Možná to zní neuvěřitelně, ale...“

„Hájit se můžete před soudem,“ přerušil ji Andrews. „Navrhuji vám, abyste mlčela, dokud si nepromluvíte s obhájcem.“

„Já žádného nepotřebuji,“ čertila se, slzy na krajíčku. „Jsem nevinná.“

Na řadě židli seděli muž a žena a pozorovali scénu. Lara je tipovala na pachatele kriminálních činů, kteří čekají na výsledcích. A k téhle sortě lidí teď měla patřit i ona? Taková potupa by ji nikdy ani nenapadla.

„Tady si sedněte,“ vyzval ji Formby a ukázal na volnou židli mezi těmi dvěma. „Já ještě musím vyřídit papíry.“

Lara dostala strach.

„Nemohla bych počkat někde jinde?“ zeptala se nesměle. „Někde v ústraní.“ Situace byla beztak dost trapná, raději by se vyhnula zámince k drbům.

„Kanceláře máme plné.“

„Sednu si na chodbu nebo do kouta. Hlavně aby mě nikdo neviděl. Musí vám být jasné, že nejsem žádná kriminálnice. Ta záležitost se určitě co nejdříve vyřeší.“

Muž se ženou se pobaveně pošklebovali.

„Jestli vám to je milejší, můžete počkat v některé cele,“ poznamenal Formby netečně.

Lara přemýšlela. „Jsou v nich nějakí lidé?“

„Kvůli tomu vězeňské cely existují,“ odsekl.

„Lidé jako... tihle dva tady?“ špitla a hlavou kývla směrem k dvojici.

„Ano, slečno. Pokud jste si nevšimla, nacházíte se na policejní stanici. Naši hosté obvykle nepatří ke společenské smetánce.“

Lara to vzdala. „Raději počkám zde.“ Opatrně se posadila na krajíček židle mezi oběma výtečníky, nervózně si tahala za lem kabátku a schoulila se do sebe, aby se ani náhodou nedotýkala muže či ženy.

On jí bezostyšně civěl na nohy, načež si stáhla sukni co nejvíc dolů. Nato se odvážila nervózně pohlédnout na ženu

na židli vedle. Měla na sobě špatně padnoucí černé šaty s hlubokým výstřihem. Rysy obličeje měla tvrdé a byla tak vychrtlá, že její poprsí připomínalo scvrklé švestky. Žena pohled opětovala, Lara sklonila hlavu a zadívala se na podlahu. Sousedka měla boty tolik obnošené, že kdysi patrně červená kůže po stranách popraskala. Z celé postavy vycházel vyloženě nepříjemný zápach.

Jak si od ní Lara ještě o kousek odsedla, dotkla se mužovy paže, trhla sebou a zvedla zrak. Odvrátila ho, když si všimla, že si ji ten chlap znechuceně prohlíží od hlavy k patě.

„Cáks provedla, kotě?“ vyzvídala žena. Pach zkažených zubů praštil Laru přes nos.

„Nic,“ odvětila stroze. „Ale nikdo mi to nechce uvěřit.“

Žena si přehodila hubené nohy křížem, a tím odhalila na punčoše dlouhé utíkající oko. „Jasnačka,“ ušklíbla se. „To já sem taky vzorně nevinná.“

„Já doopravdy,“ trvala na svém Lara se slzami na krajíčku. „Vypadám snad na to, že bych někoho dokázala napadnout? Pracuji jako učitelka a jsem naprosto bezúhonná.“

„Aha, tak to promiň,“ pitvořila se žena pobaveně. „Frede, slyšels to? Sedí tu s náma ňáká bezúhonná uča. Tady v Newmarketu sou kriminálnice docela citlivky.“

Lara stěží potlačovala slzy.

„Co myslíš, Hazel, kolik taková uča asi tak vydělává?“ prohodil muž při pohledu na Lařin kostým ušitý na míru a vysoké kožené boty.

„Každopádně víc než já na štrychu,“ zašeptala Hazel co nejtišeji, aby ji konstábl neslyšel, a štěbetala dál.

Lara byla vyvedená z míry. Hazel je prostitutka! V jaké společnosti se to ocitla? A to jen proto, že se zastala Harri-sona. Bylo to absurdní!

Vyskočila a přistoupila k psacímu stolu. „Tato situace je zkrátka směšná,“ stěžovala si horlivě píšícímu úředníkovi. „Zajedu do nemocnice a promluvím s lordem Hornsbym.“

Zcela jistě potvrdí, že jsem ho nenapadla.“ Za ní Hazel cosi zakejhala. Lara se otočila a zlostně se na ni zamračila.

„Vsadím se, že si to ten lord, ať se menuje, jak chce, zasloužil,“ zakřenila se šlapka. „Měl by bejt chlap a přiznat to.“

„Já jsem ho nenapadla. Harrison to může dosvědčit.“

„Kdo je Harrison? Tvůj šamstr?“ zeptal se Fred se smyslým výrazem.

„Samozřejmě že ne. Je mu deset let. Je to lordův syn a jeden z mých žáků, mimochodem velmi citlivé dítě. Dnes odpoledne měl těžký pád při pólu, a místo aby ho otec politoval a utěšoval, tak mu vynadal.“

Hazel s předstíraným rozhořčením vytřeštila oči. „No to je hrozný, co ty na to, Frede?“ posmívala se.

„Zasáhla jsem jen na Harrisonovu obranu.“

„No jasně, zlato!“

„V rozhovoru s lordem Hornsbym se všechno jistě vysvětlí a na nesvár se brzy zapomene.“

„To zní, jako bys měla pádnej důvod toho darebáka zpráskat.“

„Já jsem ho nezpráskala, jak říkáte,“ hájila se Lara a vstávala.

„Slečno Penroseová, nikam nepůjdete,“ zarazil ji Andrews. „Zůstaňte sedět. Kdybyste se zpěchovala, nechám vás neprodleně odvést do cely.“

„Ale proč nesmím s lordem Hornsbym mluvit? Ušetřilo by nám to spoustu času.“

„Už jsme vás informovali, že právě on vás obvinil.“

„Ale pak lže,“ vyhrkla Lara. Zdála se u konce se silami.

Andrews a Formby se na sebe podívali, potom se konstábl rezolutně postavil vedle Lary a pevně jí stiskl ruku.

„Au!“ vykřikla. „Okamžitě mě pusťte!“ Zachvátila ji panika. Energicky šklubla rukou, aby se ze sevření vytrhla, a přitom si rozpárala šev rukávu kostýmového kabátku. Vzápětí se uvolněnou paží ohnala dozadu a Andrewse praštila do nosu, až mu začal krváčet.

„Zlomila jste mi nos,“ zasupěl a vytryskly mu slzy. Nos si otřel a prohlížel si krev na hřbetu ruky. Zuřivě zkřivil obličej.

Lara nevěřila svým očím. To snad není pravda! „Je mi to neskonale líto,“ omlouvala se. „To jsem nechtěla.“

„Odvést!“ rozkázal nadrotmistr a sáhl do kapsy pro kapesník, aby si setřel krev z tváře. Hazel a Fred se zajíkali smíchem.

Formby znova popadl Laru za paži. „Ještě jeden takový záchvat zuřivosti, a nasadím vám pouta,“ pohrozil jí.

„Byla to přece nešťastná náhoda! Nemohu za to. Nezávìjte mě, prosím, do cely,“ škemrala. „Zůstanu sedět zcela klidně.“

„Šanci jste měla,“ zavrčel konstábl a nesmlouvavě ji táhl za sebou.

„Dobře víte, že to, co se právě přihodilo, je částečně vaše vina,“ argumentovala, ale jenom si tím vysloužila zlý pohled. „Samozřejmě jste to neměl v úmyslu, jenže já taky ne,“ dodala chvatně. „Ale podívejte se, co jste mi provedl s kabátkem!“

Konstábl ji vedl po vrzající dřevěné podlaze dlouhou chodbou. Po pravé straně se nacházely čtyři zamřížované cely, kde nyní pobývalo několik zadržených. Někteří ji očumovali chlípně, jiní hrozebně.

Konstábl otevřel poslední celu a strčil Laru dovnitř. Smrdělo to tam močí a potem.

„Teď proti vám budou vznesena dvě obvinění z ublížení na těle,“ konstatoval policista, když za ní zavíral mřížové dveře. „Je velmi pravděpodobné, že vás čeká delší pobyt ve vězení.“

Lara nevěřila svým uším. „To ne... myslíte vá... vážně,“ vykoktala.

Konstábl na to nic neřekl, ale jeho pohled ji nenechal na pochybách, že nepřehání.

„Snad mi alespoň uhradíte škodu na kostýmu,“ ohradila se vzdorně, když se obrátil k odchodu. Sama si uvědomila, jak

to znělo směšně. Vždyť roztržené sáčko byla nyní její nejmenší starost.

Pomalů se otáčela. Zvědavě po ní pokukovali rozcuchaní pobudové v rozedraných šatech – jeden muž a dvě ženy. Ty byly ve středním věku, ale tento dojem možná vyvolával čas a nelítostné okolnosti. Muž se jevil o něco starší a působil jako jeden z bezdomovců, kterých žilo ve městě nesčetně.

„Má někdo nějaké připomínky?“ vyjela na ně Lara nedůtklivě.

Všichni tři mlčeli.

Hodinu nato vešel do policejní služebny Walter Penrose s dlouholetým přítelem a jeho strýcem, právníkem. Po krátkém rozhovoru směli za Larou. Ta se celou dobu držela co nejdál od trojice, s níž sdílela celu, seděla na zemi a bědovala nad vzniklou situací. Dokonce uronila pár slz. Jakmile spatřila otce, nesmírně se jí ulevilo. Vrhla se k mřížím a skrz ně ho vzala za ruce.

„Laro, seš v pořádku?“ dělal si Walter starost.

Přemožena citem jen přikývla.

Vzápětí Walter zahlédl utržený rukáv. „Co jste tu s mou dcerou dělali?“ osopil se na trojici.

„Tati, oni s tím nemají nic společného. Můžeš mě odsud dostat ven?“

„Pokusíme se, ale nevypadá to s tebou dobře. Doufám, žeš nadrotmistra Andrewse nenapadla, jak tvrdí.“

Vylíčila mu, jak k nehodě došlo.

„Proto máš kabátek roztrženej?“

Pokývala hlavou.

Walter vzdychl. „Pamatuješ na mého přítele Billa Irvinga?“

„Jakpak by ne? Dobrý den, pane Irvingu.“

„Laro, dovolte, abych vám představil svého strýce Herberta. Je advokátem.“

Lara mu podala ruku mezi tyčemi. „Těší mě, pane Irvingu. Dostanete mě odsud?“

„Kéž bych mohl říct, že ano. Ale nebude to snadné. Lord Hornsby zakázal, aby jeho syna podrobili výslechu. Tím pádem není možné vaši verzi případu potvrdit.“

Pochopila, že to je špatná zpráva. „Nedá se s tím nic dělat?“

„Bohužel ne. Harrison je nezletilý, a proto je k jeho výslechu zapotřebí svolení zákonného zástupce. A ještě vám přitěžuje oznámení nadrotmistrovo...“

Lara cítila, jak se v ní rozprostírá nekonečná prázdnota. Zklamaně svésila hlavu.

„Udělám všechno, co je v mých silách. Již brzy vás jistě předvedou k soudci. Snad se mi mezitím podaří nadrotmistra přesvědčit, aby oznámení stáhl. Máte nějaké nezaújaté svědky?“

„Svědky?“ Lara náhle pookřála. „Ale ano! V místnosti u toho byl jeden muž a žena. Jmenují se Fred a Hazel. Ona je prostitutka; proč je zde Fred, nemám tušení. Třeba tam ještě jsou, protože podle mě nikoho dalšího do cel nepřivedli.“

„V přijímací místnosti jsme se s nikým nepotkali,“ zklamal ji Walter.

„Neznáte náhodou jejich celá jména?“ zeptal se právník.

„Usnadnilo by nám to pátrání po nich.“

Lara zavrtěla hlavou.

„Dobrá, tak nejprve promluvíím s nadrotmistrem Andrewsem. Snad se mezitím trochu uklidnil a bude přístupný argumentům,“ uzavřel Herbert, avšak jeho hlas nesliboval velkou naději.

„Pane Irvingu, mnohokrát vám děkuji,“ loučila se s ním Lara smutně. „Vlastně jsem doufala, že zde nebudu muset strávit noc.“

„Laro, je mi líto,“ odpověděl právník, „ale bohužel to asi nevyjde.“